

PRIHODNOST JE ZDAJ!

Gimnazija Celje – Center je z 960 dijaki, 87 redno zaposlenimi, 20 zunanjimi strokovnimi sodelavci in razvejano nacionalno in mednarodno partnersko mrežo ena največjih srednjih šol v savinjski statistični regiji. Ustanovljena je bila leta 1912 kot druga osnovna šola v Celju, danes pa izvaja 3 izobraževalne programe (splošna gimnazija, umetniška gimnazija likovne smeri, predšolska vzgoja). Slovijo po številnih uspehih na najrazličnejših tekmovanjih, po izjemno razgibanem obšolskem življenju, visokih učnih uspehih. Ponaša se z bogato tradicijo, saj je šolsko poslopje ena največjih secesijskih zgradb v širšem evropskem prostoru. Šola je od leta 1912 pod svojo streho gostila mnoge izobraževalne programe ter se v času po 2. svetovni vojni proslavila kot eno najbolj prepoznavnih učiteljskih v našem prostoru. Neposredna vez s preteklostjo je danes program predšolska vzgoja, ki sta ga v samostojni Sloveniji dopolnili še splošna in umetniška gimnazija likovne smeri.

Na šoli so ponosni, da venomer stopajo v korak s časom – šola premore najsodobnejšo učno tehnologijo in moderne laboratorije za naravoslovne predmete, lepo in obširno knjižnico, veliko športno dvorano, atelje, projektne in klasične učilnice ter dislocirano galerijo. Športniki, kulturniki, tekmovalci in raziskovalci imajo posebne statuse, šola pa s številnimi interesnimi dejavnostmi, šolskimi, nacionalnimi in mednarodnimi projekti, veliko partnersko in socialno mrežo venomer spreminja svojo podobo, v okviru ekodejavnosti pa skrbijo tudi za okolico, zaradi česar je šola Turistična zveza Slovenije že nekajkrat podelila priznanje za najbolj urejeno srednjo šolo v Sloveniji.

Šola je članica mednarodnih združenj Unesco ASPnet, šolskih ekovrtov, MEPI, MUN/MEP, Zdrava šola, Konfucijevih učilnic, je Šola ambasadorica evropskega parlamenta, nosilka akreditacije Erasmus + za splošno in strokovno-poklicno izobraževanje za obdobje 2021-2027, v letu 2015 pa jim je Javni sklad RS za kulturne dejavnosti kot edini srednji šoli v državi podelil tudi naziv Kulturna šola. Tega leta so prejeli tudi bronasto plaketo v natečaju za Najšportno šolo, ki jo potrjujejo vsako leto, leta 2020 pa sta jih Zavod Planica in MIZŠ nagradila tudi z zlato plaketo za naj športno šolo na daljavo. V letu 2015 je Gimnazija Celje – Center za uspešno delo pri uvajanju inovativnih pristopov in sodelovanje z Zavodom za šolstvo RS prejela tudi najvišjo nagrado v slovenskem šolstvu – Kumerdejevo priznanje, leta 2019 pa tudi srebrni celjski grb in Jabolko kakovosti za dosežke na področju internacionalizacije šolskega prostora. Leto prej je bila na ravni Evropske komisije prepoznana tudi kot Evropska točka za nadarjene dijake in članica mreže ETSN. Evropska komisija je leta 2021 GCC podelila tudi nagrado za inovativno poučevanje, predsednik države pa je aprila 2022 šolo nagradil tudi s posebnim priznanjem – Jabolkom navdiha.

Na GCC deluje zelo aktivna dijaška skupnost, na kar so še posebej ponosni, saj njihovi dijaki organizirajo več kulturnih, športnih, humanitarnih in družabnih prireditev. V obširni ponudbi več kot 70 obšolskih dejavnosti in projektov skrbijo za to, da dijaki ob formalnih znanjih razvijajo tudi svoje talente in potencialne ter pridobivajo izkušnje, ki jim bodo koristile tako na poklicni kot tudi na osebni poti. V te dejavnosti se v veliki meri vključujejo tudi nekdanji dijaki in Društvo GCC, ki je bilo ustanovljeno leta 2012 in ki povezuje nekdanje in sedanje učitelje, dijake in prijatelje šole. Na GCC so izjemnega pomena tudi skrb za sočloveka, solidarnost in dobri odnosi.

Kot šola, ki sledi smernicam trajnostnega razvoja in je članica številnih nacionalni in mednarodnih združenj ter pilotna šola mnogih razvojnih projektov, si dijaki in učitelji vsako šolsko leto določijo skupno temo, ki ponuja osnovo določanju prioritarnih ciljev šolskega leta, projektom in medpredmetnemu povezovanju, vzgojnemu delu ter sodelovanju z okoljem. Krovna usmeritev vsega vzgojno-izobraževalnega dela na šoli je **Znanje in ustvarjalnost – gibalno sveta**, jubilejno šolsko leto 2022/2023 pa so naslovili tudi s sloganom **Prihodnost je zdaj!**, misleč na številne spremembe in izzive, s katerimi se sooča naša družba in pri katerih ljudje, zlasti pa mladi, ne smejo biti zgolj nemi opazovalci, ampak aktivni sooblikovalci prihodnosti. S sloganom želijo na GCC dati pedagoški poudarek predvidevanju, oblikovanju, načrtovanju in gradnji prednostne, vključujoče in trajnostno naravnane prihodnosti.

V zadnjih desetih letih se šola močno profilira na področju razvojnih projektov, ki jih večinoma vodijo pod okriljem različnih evropskih programov kot sta ESS in Erasmus +, v okviru razvojnih projektov Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport in Zavoda Republike Slovenije za šolstvo. Šola je s svojim delom močno vpeta tudi v lokalno skupnost skozi najrazličnejše projekte, ki nastajajo v sodelovanju z Mestno občino Celje, javnimi zavodi in nevladnimi organizacijami.

ZGODOVINA GCC IN SECESIJSKA ARHITEKTURA, DESETLETNI INVESTICIJSKI CIKEL

Gradnja šolskega poslopja

Poslopje šole, sedanje Gimnazije Celje - Center na današnji Kosovelovi ulici 1, je bilo zgrajeno leta 1912, prve pobude za gradnjo pa segajo v leto 1905. Takrat se je v Celju pojavila potreba po novi ljudski šoli in začeli so iskati primerno lokacijo. Iz virov je razvidno, da je bil prvi ponudnik zemljišča za bodočo šolsko zgradbo Franz Dirnberger. Šlo je za zemljišče ob današnji Mariborski cesti. Zakaj do gradnje na omenjenem zemljišču ni prišlo, ni mogoče ugotoviti. Dokazano pa je, da so leta 1909 stekla pogajanja za odkup zemljišča na vogalu tedanje Karolinengasse (sedanje Gregorčičeve) in Jahnove (sedanje Kosovelove) ulice, kjer je bila kasneje tudi zgrajena stavba Deške ljudske in meščanske šole. 14. oktobra 1909 so dr. Gustavu Wokaunu iz Maribora za parcele bodoče zgradbe ponudili 40.000 kron. Sklep o tem, da bodo šolo zagotovo zgradili, so v Celju sprejeli 22. oktobra 1909 in o tem obvestili Nemško šolsko društvo na Dunaju. Dr. Wokaunu se je zdela cena prenizka. Iz dopisa, datiranega 4. novembra 1909, je razvidno, da so kasneje za parcelo ponudili 50.000 kron, kupili pa za 49.000 kron. 19. novembra je občina uradno sprejela prodajne pogoje in ceno. Leto 1910 je bilo povezano z iskanjem mnenj in ekspertiz različnih izvedencev o primernosti parcele. 14. februarja 1910 so svoja mnenja podali: inž. Ludwig Wessely kot tehnični izvedenec, šolski mestni inšpektor Anton Stering kot pedagoški strokovnjak in dr. Eduard Gollitsch kot mestni zdravnik. Vsi trije so menili, da je gradbeno zemljišče primerno za izgradnjo šole. Februarja 1910 je bila narisana tudi skica Richarda Klossa, na kateri sta dve varianti fasade severnega pročelja. 7. in 18. aprila 1910 je Mestni šolski svet sporočil deželnemu šolskemu svetu, da je prišlo do sprememb in da šola ne bo namenjena le dečkom, ampak tudi deklicam, zaradi česar je bilo treba premestiti kabinete, učilnice in zbornico. Leta 1911 se je mestna oblast odločila, da bo gradbena dela prevzel Wilhelm Lindauer in mu določila pogoje. Na seji občinskega sveta je odbor za izgradnjo šolske zgradbe skupaj s finančno komisijo določil predračunsko vrednost Deške in dekliške ljudske šole, ki je znašala 300.000 kron z 2 % obrestnim pokritjem. Inženir Wilhelm Lindauer naj bi za izdelavo železobetonske konstrukcije stropov najel podjetje iz Gradca. Pavšalni znesek zanjo je bil 180.000 kron. Vsa ostala obrtniška dela, od kamnoseških do mizarskih, kleparskih, krovnih, so predali posameznim obrtnikom, in to po predhodni odobritvi gradbenega in občinskega odbora. Zapisano je, da je župan zahteval, da se izločijo deli zemljišča, potrebni za izgradnjo cest, ki bodo obdajale šolsko poslopje. Gradbena dela so zaupali inženirju in mestnemu gradbenemu mojstru Wilhelmu Lindauerju ter njegovemu namestniku gradbenemu mojstru Michaelu Werndlu. Mestna oblast je zahtevala uporabo zdravega, dobro osušenega in pozimi posekanega lesa brez vej, brezhibno izvajanje del po risbah in podatkih vodstva gradnje, kar zadeva okenske okvirje in krila so zahtevali ravno raščen les, pa tudi močno smolnat ni prišel v poštev. Vsi podjetniki so morali svoj material sami dostaviti na lastne stroške, sami pridobiti vse informacije, povezane z gradnjo, za vsak dan prekoračitve roka pa so izgubili 25 kron. Za obračunavanje dnevne cene so upoštevali 10-urni delovni čas. 18. februarja je Nemško šolsko društvo na Dunaju prosilo občinske predstavnike za pregled stroškov pred pričetkom gradnje. Mestna oblast je za pokritje gradbenih stroškov najela posojilo pri Hranilnici mestne občine Celje v višini 116.000 kron ter za zavarovanje posojila 13. julija 1911 zastavila vse svoje premičnine in nepremičnine. Celjski župan dr. von Jabornegg je 22. januarja 1912 Nemškemu šolskemu društvu na Dunaju sporočil, da je novogradnja v surovem stanju gotova ter da manjka le še montaža oken in vrat. Mestna občina Celje je 9. marca 1912 potrdila prejem posojila 100.000 kron od Nemškega šolskega društva. Posojilo naj bi bilo brezobrestno in neodpovedljivo tako dolgo, dokler bo pouk v šoli pri vseh predmetih, tudi verouku, v nemščini, sicer bi morali Društvu poravnati 5% obresti in stroške, nastale v zvezi s plačili in pristojbinami. Zavezati so se tudi morali, da bodo poslopje zavarovali proti požaru. 15. septembra 1912 je občina Celje potrdila, da je šolsko poslopje na podaljšani Karolinengasse (sedanja Gregorčičeva ulica) ob križišču s Feldgasse (sedanja Levstikova ulica), hišna številka 13, na osnovi gradbenega dovoljenja z dne 24. avgust 1910, št. 9826, postavljeno in dokončano po sprejetih načrtih, zaradi česar ga je mogoče izročiti svojemu namenu. V naslednjih treh mesecih je bilo treba še marsikaj popraviti: odprtine na ventilacijskih jaških, oznake na dimnikih, kolenske pregibe odtočnih žlebov, asfaltirana tla pred glavnim vhodom, pod, pipe in sifone v tuš kabinah, postaviti je bilo treba cvetje na obrobjih stopnišč, osvetliti stopnišče v telovadnico, urediti sedala na straniščih za 1. in 2. razred deške in dekliške šole ... 16. decembra 1912 je inženir Wilhelm Unger preveril ustreznost takratne zelo sodobne parne centralne kurjave. Ugotovili so, da bosta dovolj toplote dajali že dve peči, zato naj bi tretjo aktivirali le, če bi temperatura padla pod – 10 stopinj Celzija. Iz dokumentacije je mogoče razbrati, da je bila gradnja eksteriera in interierov pod skrbnim nadzorom številnih uglednih strokovnjakov. Mestna občina je gradnjo ves čas spremljala in nadzirala, saj je v projekt vložila veliko denarja. 30. maja 1913 so na seji občinskega odbora Mestne občine sprejeli končni finančni obračun. Celotni izdatki so znašali 520.224

kron; za primerjavo, letni stanarinski prispevek učitelju je bil 800 kron. Občina je prispevala 300.000 kron, Nemško šolsko društvo 100.000 kron, celjsko telovadno društvo pa 30.000 kron, skupaj 430.000 kron. Vključno s stroški za odkup zemljišča, ki so znašali 24.000 kron, je manjkalo še 114.224 kron, zato je bilo treba zaprositi za posojilo Mestno hranilnico Celje. Hranilnica je bila pripravljena posoditi občini 116.000 kron, pod istimi pogoji kot leta 1911, spremenjeni so bili le roki plačila. Nova zadolžnica je bila odobrena 7. julija 1913. Leto 1913 zaznamuje le še usklajevanje finančnih zadev.

Iz šolske raziskovalne naloge iz leta 1996 (avtorici Marjeta Plevčak in Polonca Matko; mentorja Stanislav Medved, prof., in Ivana Medved, prof.) GRADNJA ŠOLSKEGA POSLOPJA NA KOSOVELOVI 1 V CELJU.

Gimnazija Celje – Center kot secesijski spomenik

Mogočno poslopje Gimnazije Center – Celje predstavlja največjo ohranjeno, predvsem pa edino javno secesijsko zgradbo v Celju. Secesijski arhitekturni slog je v našem mestu slabo zastopan in ohranjen le na primerih meščanske arhitekture. Pročelje s secesijskimi arhitekturnimi elementi ima leta 1906 zgrajena Joskova hiša na Glavnem trgu 2, ki je bilo na osnovi raziskav in načrta rekonstrukcije obnovljeno leta 2007. S skromnejšima, a še vedno značilnima zunanjščinama se ponašata vila Trubarjeva 1 ter Marekova hiša na Ljubljanski cesti 25, zgrajeni leta 1904. Bogato fasado s secesijskimi čeli in pomoli je nekoč imela tudi leta 1907 zgrajena poslovno-stanovanjska stavba na Cankarjevi ulici 1, t.i. Železni dvor. Ob združitvi z objektom na Cankarjevi 3 so jo leta 1929 popolnoma predelali. Secesija kot arhitekturni in likovni slog se je v Evropi pojavil ob koncu 19. stoletja ter trajal do prve svetovne vojne, ko je počasi začel izzvenevati. Spremenjeni pogledi in načela novega sloga so se odražala v arhitekturi, likovni umetnosti, drugih uporabnih umetnostih ter v umetni obrti. Umetniki so iskali navdih v oblikah, vzetih iz narave, vzore za svojo umetnost pa so našli tudi v drugih kulturah, na primer v japonski in staroegipčanski umetnosti. Iz naravnih oblik izvirajo vegetabilni, cvetlični in geometrijski vzorci, ki so najznačilnejši za to obdobje. V arhitekturi je bila želena dinamika fasad in pročelij dosežena tudi s krivuljami, z valovnicami ter obdelavo različnih struktur ometa. Uresničevanje zamisli arhitektov je omogočal tudi razvoj na gradbenem področju in s tem uporaba novega materiala – železobetona. Večinoma so bile secesijske stavbe celostne umetnine svojega časa, tako zaradi oblikovanja zunanosti kot tudi zaradi dekorativnosti interjerjev, stavbnega pohištva in opreme. Umetnostni vplivi so s k nam prihajali pretežno z Dunaja in iz Gradca. Zlasti Dunaj se je razvil v pomembno kulturno prestolnico secesije, kjer so bile nove ideje izpeljane do vrhunca. Pri nas je potekala drugačna zgodba. V naših krajih je bil historizem 19. stoletja globoko zakoreninjen. Meščanstvo še ni bilo zrelo za miselne in duhovne nazore, ki jih je prinesla nova umetnost. Veliko stavb premožnih naročnikov je bilo še v prvem desetletju 20. stoletja zgrajenih po načelih starega sloga, ki ponavlja arhitekturne značilnosti preteklih umetnostnih slogov: romanike, gotike, renesanse in baroka. Ta tradicionalizem so bili zmožni preseči le miselno naprednejši posamezniki, ki jih je nov duh časa zajel v kateri od prestolnic srednje Evrope, najbrž med študijem na Dunaju, v Gradcu ali Pragi. Temu lahko pripišemo razlog, da so bile stavbe tega časa v Celju slogovno bolj kombinacija novega in starega kakor pa secesija v pravem pomenu besede. Pri načrtovanju oziroma gradnji šole se je zgodila podobna zgodba. Idejnemu načrtu, ki ga je izdelal Richard Kloss, nadinženir iz Gradca, sta sledila dva izvedbena načrta projektantskega podjetja W. Burgstaller & A. Zauner iz Gradca. Oba sta ohranila osnovne značilnosti idejne zasnove, lahko pa opazimo razlike v oblikovanju fasade. V prvem načrtu je fasada bolj secesijska, v drugem pa secesijsko oblikovanje fasad dopolnjujejo neobaročni okrasni elementi ter razkošnejši dizajn streh osrednjega vogalnega stolpa z rizalitom. Zaradi finančnih tegob investitorja je bila izvedena preprostejša različica. Dela je izvajal inženir Wilhelm Lindauer iz Celja, gradnjo železobetonske konstrukcije stropov pa je prevzelo podjetje Eduard Ast & Comp. iz Gradca. Dvonadstropno šolsko poslopje z razgibanimi strešinami je locirano na stičišču Kosovelove in Gregorčičeve ulice. Glavni likovno-arhitekturni poudarek objekta predstavlja osrednji vogalni stolp valjaste oblike, obdan z dvema samostojno kritima rizalitom. Stolp po višini izstopa od ostalega dela stavbe, njegovo zalomljeno streho pa krasi dežnikasta kapa s svetlobnico. Razgibanost celote poudarjata ob rizalita prislonjena reprezentančna vhoda z originalnimi lesenimi vratnicami. Obulični stranski krili zaključujeta dodatna rizalita, krita s štirikapnicama in dežnikastima strehama s svetlobnico. Fasadne ploskve so prevotljene z velikim številom oken različnih oblik in dimenzij ter okrašene s tipično secesijsko strukturiranimi ometi. Zunanjščina je bila v celoti obnovljena do leta 1977. Različne strukture ometov so barvane v treh barvnih tonih, oblikovno pa jih dopolnjujejo geometrijski vzorci valovnic, kvadratov in ovalov. Ohranila se je tudi historična parcelacija, v sklopu zunanje ureditve pa kovana ograja z betonskim zidcem oz. s stebriči. Notranjost je organizirana v skladu z avstrijskim predpisom o gradnji šol iz leta 1883. Ne smemo pa pozabiti, da je bila za čas nastanka izjemno funkcionalna in sodobno opremljena. Šola je imela centralno kurjavo, kuhinjo, garderobe, slačilnice, umivalnico, telovadnico in sanitarije v vsakem nadstropju. Še danes jo odlikujejo veliki in svetli prostori ter široki hodniki. V večji meri se je ohranil originalni tlorisni koncept stavbe ter stavbno pohištvo. Glavni likovno-arhitekturni element notranjščine pa predstavljata vhodni veži z zastekljenimi vrati in s skromnim secesijskim okrasjem ter dvojno dvoramno stopnišče z ohranjeno kovano ograjo. Stavba je do danes ohranila historično funkcijo, bila obnovljena po spomeniškovarstvenih kriterijih in tudi vseskozi zgledno vzdrževana. Notranjščina pa se je glede na

potrebe in čas nekoliko spreminjala. V severnem krilu prvega in drugega nadstropja je prišlo do pomanjšanja učilnic v kabinetu. V kleti je danes urejena kuhinja z jedilnico, del podstrešja pa je od leta 1995 namenjen šolski knjižnici. V letu 1999 je šola dobila nov, sodoben prizidek – športno dvorano. Od leta 2009 se postopoma zamenjuje dotrajano stavbno pohištvo. Zaradi novodobnih potreb po učinkoviti rabi energije so bila pri menjavi že uporabljena plastična okna ter vratnice dvoriščnih vhodov. Glede na zgodovinski in kulturni pomen objekta bi bilo bolje razmisliti o uporabi lesenega stavbnega pohištva v izvorni obliki. V zraku pa je tudi želja po celoviti izrabi podstrešja, s katero bi povečali kapacitete šole in pridobili nove učne prostore. Mestna občina Celje je poslopje leta 2002 razglasila za umetnostni in arhitekturni spomenik lokalnega pomena in ga kot eno izmed najpomembnejših kulturnozgodovinskih stavb v mestu leta 2009 označila z napisno tablo in haaškim znakom. Varstveni režim za kulturni spomenik določa varovanje celovitosti, intaktnosti in likovnoarhitekturne vrednosti objekta. Varujejo se stavbne mase, celotna zunanjščina z vsemi arhitekturnimi sestavinami, osnovna tlorisna shema notranjščine, stavbno pohištvo ter oprema. Za vsak poseg na spomeniku so potrebni predhodni pisni kulturnovarstveni pogoji in kulturnovarstveno soglasje pristojne službe Zavoda za varstvo kulturne dediščine, območne enote Celje. Veličasten arhitekturni koncept javnega poslopja z razgibanimi strešinami, s stavbnimi masami ter z značilnimi secesijskimi oblikami zunanjščine ustvarja celovito arhitekturo iz začetka 20. stoletja. V novogradnjo je bila aplicirana najmodernejša in za tiste čase zelo napredna tehnologija. S svojo lokacijo in zasnovo predstavlja pomembno in kvalitetno prostorsko dominantno v severnem zaključku starega mestnega jedra.

URŠKA TODOSOVSKA, Zavod za varstvo kulturne dediščine Slovenije, Območna enota Celje

Kronologija pomembnih dogodkov

1911/12

Gradnja impozantnega vogalnega poslopja, ki ga je za potrebe vzgoje in izobraževanja v mestu zasnoval arhitekt Richard Kloss.

1912

V novo, moderno šolsko zgradbo se vselijo Državna mestna deška ljudska šola, Državna mestna dekliška ljudska šola in Državna deška meščanska šola.

1914/15

Šolski prostori se preuredijo v rezervno vojaško bolnišnico.

1919

15. februarja stavba spet sprejme učence prej omenjenih šol. Med poletnimi počitnicami se izseli Državna deška meščanska šola. Prostore v pritličju stavbe zasede Državna dvorazredna trgovska šola. V zgradbi začne gostovati tudi Obrtna nadaljevalna šola.

1921

Obrtna nadaljevalna šola se izseli.

1936/37 V šolskih prostorih je organiziran tudi oddelek otroškega vrtca.

1937 Mestni ljudski šoli v stavbi se preimenujeta v Državno I. deško ljudsko šolo in Državno dekliško ljudsko šolo.

1941 Zgradba preide v nemške roke. V njej so poleg že omenjenih mestnih ljudskih šol (I. deška in I. dekliška) še okoliški ljudski šoli (II. deška in II. dekliška ljudska šola) ter meščanska šola. Velja splošna prepoved uporabe slovenščine.

1944 Zadnje leto vojne postane zgradba lazaret; med vojno jo pogosto zasedejo vojaki.

1945

15. julija se na šolskem dvorišču zberejo otroci obeh mestnih in obeh okoliških ljudskih šol in začnejo s poukom; tri tedne zatem se pouk nadaljuje v očiščenih in nekoliko obnovljenih učilnicah.

1946

V Federativni ljudski republiki Jugoslaviji se uvede obvezno sedemletno osnovno šolstvo (štirje razredi nižje in trije razredi višje osnovne šole).

10. januarja je prvi šolski dan v novem šolskem letu. V šolskem posloplju sta obe mestni ljudski šoli in obe okoliški ljudski šoli, Državna dvorazredna trgovska šola in Šola za učence v gospodarstvu.

25. februarja okoliški ljudski šoli (II. deška in II. dekliška) zgradbo zapustita in jo prepustita prvotnima mestnima ljudskima šolama (I. deški in I. dekliški).

Iz dveh mestnih in dveh okoliških celjskih osnovnih šol nastanejo glede na spol in socialni izvor učencev tri mešane osnovne šole. II. mešana osnovna šola dobi prostore v zgradbi sedanje Gimnazije Celje - Center.

1947/48

Po združitvi II. in III. mešane osnovne šole se III. prostorsko pridruži II. osnovni šoli, ki je že bila v zgradbi na današnji Kosovelovi ulici 1; iz poslopja se izseli Državna dvorazredna trgovska šola.

1948/49

Ukine se sedemletka; višji oddelki, ki se formalno pridružijo II. gimnaziji, ostanejo v pritličju zgradbe do šolskega leta 1949/50.

1949/50

Iz zgradbe se izseli Šola za učence v gospodarstvu, vseli pa se celjsko Učiteljišče.

1951

Svet za prosveto in kulturo Ljudske Republike Slovenije sprejme sklep o petletnem šolanju učiteljev osnovnih šol. 1955 Usposabljanje učiteljev se podaljša s štirih na pet let.

1958

Šolski zakon dokončno uzakoni osemletno osnovno šolo kot edino obliko obveznega šolanja. 1962/63 Vpiše se zadnja generacija bodočih učiteljev.

1964/65

Po ukinitvi Učiteljišča začne v zgradbi delovati Gimnazija pedagoške smeri; v prvi letnik štiriletnega programa se vpišejo prvi dijaki.

1967

Z Zakonom o srednjem šolstvu je bila oblikovana podlaga za zaključni izpit, ki je bil sestavljen iz dveh predmetov obveznega (materni jezik, novejša zgodovina in družbenopolitična ureditev države) in največ treh predmetov izbirnega dela; tega so določile šole same v soglasju z Zavodom za šolstvo Republike Slovenije.

1968

Poleg zadnje generacije učiteljiščnikov opravlja zaključni izpit prva generacija absolventov Gimnazije pedagoške smeri.

1971

Ustanovi se Pedagoški šolski center; ob Gimnaziji pedagoške smeri začneta delovati še Srednja vzgojiteljska šola in oddelek PA Maribor za razredni pouk.

1974

1. septembra zapusti poslopje II. osnovna šola.

1975/76

Reformira se pedagoško šolstvo; poskusno se uvede usmerjeno izobraževanje. 1976 V okviru Pedagoškega šolskega centra začne delovati enoletna Šola za varuhinje. 1980 Sprejet je zakon o usmerjenem izobraževanju.

1981

Slovensko srednje šolstvo v celoti preide na usmerjeno izobraževanje. Pedagoški šolski center se preimenuje v Srednjo pedagoško šolo. Šola za varuhinje se podaljša na dve leti. Odpravi se opravljanje zaključnega izpita. Do leta 1984 se ga opravlja po starih programih. 1986 V prostorih preneha delovati dislocirani oddelek enote PA Maribor.

1989/90

Ukine se usmerjeno izobraževanje na Slovenskem.

1990/91

Srednja pedagoška šola postane Gimnazija Celje – Center; prva generacija se vpiše v program gimnazija.

1993/94

Prva generacija gimnazijcev opravlja zaključni izpit.

1995

V Sloveniji se znova uvede matura; za razliko od prejšnje je centralizirano eksterna, sestavljena iz treh obveznih (slovenščina, matematika, prvi tuji jezik) in dveh izbirnih predmetov. Novembra se na prenovljenem delu podstrešja odpre nova šolska knjižnica.

1999

16. aprila se odpre nova športna dvorana ob stari zgradbi Gimnazije Celje – Center.

2003/2004

Gimnazija Celje – Center prične ob programih gimnazija in predšolska vzgoja izvajati še program umetniška gimnazija – likovna smer.

2012/2013

Ustanovi se društvo alumnov Gimnazije Celje – Center (Društvo GCC). 21. septembra ob 100-letnici poslopja poteka v sodelovanju z II. osnovno šolo Celje na šoli in v parku za njo prireditev Naših sto (druženje generacij ob obletnici). 23. novembra se s slavnostno akademijo v Narodnem domu Celje zaključijo slovesnosti ob 100-letnici poslopja.

2015/2016

Šola za dobro sodelovanje z Zavodom RS za šolstvo in številne inovativne projekte prejme Kumerdejevo priznanje.

2016/2017

S celovito prenovo kletnih prostorov na GCC pridobijo 5 novih učilnic in pouk prvič po več kot treh desetletjih steče enoizmensko.

GCC prvič osvoji priznanje na najšportno šolo, ki ga odtlej redno potrjuje.

Z nizom prireditev in izdajo jubilejne CD-plošče na šoli počastijo šest desetletij neprekinjenega delovanja glasbenih sestavov.

2017/2018

Šola postane Evropska točka za nadarjene dijake in polnopravna članica mednarodne mreže European Talent Support Network.

GCC prvič osvoji priznanje Junaki našega časa Slovenske filantropije, ki ga odtlej redno potrjuje.

2019

Šola za inovativno delo in številne uspehe prejme srebrni celjski grb, za delo na mednarodnem področju pa Jabolko kakovosti Centra Republike Slovenije za mobilnost in evropske programe izobraževanja in usposabljanja.

2019/2020

Gimnazija Celje – Center postane ena izmed petih Konfucijevih učilnic v Republiki Sloveniji, ki delujejo v okviru Konfucijevega inštituta Ljubljana, neprofitne organizacije, ki deluje pod okriljem Kitajske fundacije za mednarodno izobraževanje s sedežem v Pekingu (CIEF).

2020/2021

Celovita prenova tlaka na šolskih hodnikih in vzpostavitev vodilnega taktilnega sistema za slepe.

GCC podpiše evropsko listino raznolikosti.

2021/2022

GCC prejme Erasmus + akreditacijo za splošno izobraževanje (2021-2027).

Oktobra prejme GCC evropsko nagrado za inovativno poučevanje, ki jo Evropska komisija podeljuje šolam za inovativno in razvojno delo, ob tem pa aprila tudi priznanje Digitalna šola.

15. decembra prejme GCC zahvalno listino Ljudje odprtih rok za številne dobrodelne in prostovoljske projekte, ki jih na šoli izvajajo dijaki.

Predsednik Republike Slovenije Borut Pahor 13. aprila 2022 na Pomladnem koncertu glasbenih zasedb v Narodnem domu Celje podeli Jabolko navdiha za *»enostavno drugačno šolo, ki spodbuja ustvarjalnost in človeško odličnost«*.

Marca 2021 GCC v upravljanje prevzame galerijo AQ v umetniški četrti Celje.

Zasedba LPS, ki je nastala leta 2018 na Gimnaziji Celje – Center Slovenijo zastopa na tekmovanju za pesem Evrovizije v Torinu (Italija).

2022/2023

GCC prejme Erasmus + akreditacijo za poklicno-strokovno izobraževanje (2022-2027).

S celovito prenovo podstrešja nad nekdanjimi hišniškimi stanovanji šola pridobi velik atelje in projektno učilnico.

14. oktobra ob 110-letnici poslopja v športni dvorani poteka prireditve Naših 110 (druženje generacij ob obletnici).

Ravnateljice in ravnatelji (od vselitve Učiteljišča v poslopje na Kosovelovi ulici 1)

DANICA GLINŠEK, prof. – od 1948 do 1952

ANTON AŠKERC, prof. – od 1952 do 1966

VIKTORIJA KAVČIČ, prof. – od 1966 do 1970

EMIL ROJC, prof. – 1970 do 1974

IVAN KAPŠ, prof. – od 1974 do 1992

IGOR MAJERLE, prof. – od 1992 do 2013

MATEJA GLUŠIČ LENARČIČ, mag. – od 2013 do 2014

GREGOR DELEJA, prof. – od 2014

Investicije v šolsko poslopje v zadnjih desetih letih:

- Energetska prenova šole - prenova plinske kotlovnice na podstrešju, menjava radiatorjev v šoli in športni dvorani, menjava oken na šolskem poslopju, prenova stavbnega pohištva v šoli in delno v športni dvorani.
- Prenova sanitarnih prostorov na šoli in v športni dvorani.
- Popolna prenova kletnih prostorov in hidroizolacija severnega dela, s preureditvijo garderob, vzpostavitvijo 5 novih učilnic, jedilnice, izgradnjo zunanje jedilnice.
- Vzpostavitev prezračevalnega sistema v kleti in pritličju šole.
- Pretlakovanje hodnikov v šolski zgradbi in vzpostavitev vodilnega taktilnega sistema za slepe.
- Ureditev novih projektnih prostorov v nekdanjih hišniških stanovanjih in podstrešju nad njimi (Konfucijeva učilnica, stanovanje za gostujoče učitelje, atelje).
- Ureditev zunanje učilnice v parku z visokimi gredami, kompostom in hotelom za žuželke.
- Prenova zunanjšega športnega igrišča.
- Prenova in posodobitev IKT opreme, vzpostavitev optične hrbtenice, brezžičnega omrežja.
- Prenova laboratorijev, številnih učilnic in kabinetov.

Vrednost investicij: 1,5 milijona evrov; viri financiranja: Republika Slovenija – Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport, evropska sredstva, lastna sredstva, donacije.